

**RAADGEVENDE COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER**

ADVIES Nr 86 / 048 van 4 juni 1986

O. ref. : 10527 / L / A / 50

BETREFT : Ontwerp van koninklijk besluit waarbij het Hoog Comité van Toezicht gemachtigd wordt het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen te gebruiken.

De Raadgevende Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, inzonderheid op artikel 8;

Gelet op het verzoek om advies van 10 april 1986 van de Eerste Minister betreffende het ontwerp van koninklijk besluit "waarbij het Hoog Comité van Toezicht gemachtigd wordt het identificatienummer van het Rijksregister van de natuurlijke personen te gebruiken";

Heeft op 4 juni 1986 volgend advies gegeven:

De verzoeker legde dit ontwerp en het ontwerp " waarbij de gemeenten verplicht worden om, door toedoen van het Rijksregister van de natuurlijke personen, bepaalde informaties aan het Hoog Comité van Toezicht te verstrekken" samen aan de Commissie voor. De twee ontwerpen gingen vergezeld van één nota ter verantwoording. Het gezamenlijk onderzoek van de twee ontwerpen van besluit en van voornoemde nota wijst op een technisch gegeven dat de verzoeker als een geheel wil beschouwen.

Uit het onderzoek van de Commissie blijkt dat het wenselijk is om de twee ontwerpen afzonderlijk te bekijken en de ambtenaren die gemachtigd worden, alsmede de beoogde doelstellingen nader te omschrijven.

De onduidelijkheid omtrent de ambtenaren zou kunnen leiden tot de stelling dat het Hoog Comité van Toezicht niet alleen toegang heeft tot de gegevens bedoeld in artikel 3, 1ste en 2de lid van de wet van 9 augustus 1983 (krachtens het koninklijk besluit van 12 november 1984), maar dat het de gemeenten zou kunnen verplichten om andere gegevens te verstrekken en die gegevens bovendien te koppelen met gegevens die het, door middel van het gebruik van het identificatienummer, van andere overheden zou kunnen krijgen.

Evenals de bovenstaande onduidelijkheid, zou de vaagheid omtrent de doelstellingen er kunnen toe leiden dat de verbodsbepaling die in artikel 9 van de wet van 8 augustus 1983 uitdrukkelijk is opgenomen en waarop in artikel 13 van dezelfde wet straf is gesteld, niet meer kan worden beoordeeld.

De gezamenlijke indiening van beide ontwerpen werkt de ter zake vereiste duidelijkheid beslist niet in de hand en de Commissie gaf dan ook de voorkeur aan een afzonderlijk onderzoek.

Wat artikel 1 betreft, meent de commissie dat de ambtenaren van het Hoog Comité van Toezicht die gemachtigd worden om het identificatienummer te gebruiken nader dienen te worden omschreven. Gaat het om de ambtenaren die zijn bedoeld in artikel 1 van het in de aanhef aangehaalde koninklijk besluit van 12 november 1984, om diegenen die uit hoofde van hun in artikel 2 bepaalde opdrachten het identificatienummer moeten kunnen gebruiken, dan wel om diegenen waarvan sprake is in het koninklijk besluit "waarbij de gemeenten verplicht worden om, door toedoen van het Rijksregister van de natuurlijke personen, bepaalde informatie aan het Hoog Comité van Toezicht te verstrekken"?

Het beginsel naar luid waarvan het gebruik moet geschieden binnen de perken van de bevoegdheden en van de werkzaamheden van de dienst, zou tot de volgende verduidelijkingen moeten leiden:

1. de personen die het identificatienummer mogen gebruiken voor de in artikel 1, 1° bepaalde doelstellingen;

2. de personen en de dienst die zich bijgevolg van het nummer van het Rijksregister kunnen bedienen voor hun externe betrekkingen;

3. de hypothesen waarin het identificatienummer kan worden gebruikt (ter zake zou kunnen worden gerefereerd aan artikel 35, § 2, en artikel 36, van het koninklijk besluit van 29 juli 1970).

Naar aanleiding van de aanzienlijke bevoegdheid "ratione loci", die is aangehaald in de nota ter verantwoording en wordt beschouwd als de ruimste onderzoeksbevoegdheid bij de gemeenten, de provincies, alle ministeriële departementen en alle in de wet van 16 maart 1954 bedoelde organismen, stelt de commissie zich vragen omtrent de betekenis die artikel 2 van dit ontwerp geeft aan de woorden "als identificatiemiddel". Uit het artikel kan worden opgemaakt dat het Hoog Comité van Toezicht de bedoeling heeft om de verschillende gegevens uit bestanden van overheden die zelf gemachtigd zijn om van het identificatienummer gebruik te maken, onderling te koppelen. Ook al is in voornoemd artikel 2 bepaald dat het identificatienummer mag worden gebruikt "voor zover als voor de uitvoering van de wets- en verordeningsbepalingen nodig is", maar de wetten en besluiten waarover het gaat evenwel niet duidelijk omschreven zijn, wil de Commissie het gebruik van het identificatienummer uitsluitend tot identificatie beperken.

Het bepaalde in artikel 2, 1ste lid, betekent voor de in artikel 2, 1ste lid, 1° tot 5° bedoelde overheden bovendien een potentiële machtiging om van het identificatienummer gebruik te kunnen maken. Van de bedoelde overheden hebben tot dusver alleen de Dienst Vreemdelingenzaken van het Bestuur Openbare Veiligheid van het Ministerie van Justitie (koninklijk besluit van 22 oktober 1984, artikel 1), en de gemeentebesturen (koninklijk besluit van 30 augustus 1985, artikel 1) die machtiging verkregen. Dit voorbehoud wordt in artikel 2, tweede lid, wel geexpliciteerd, maar het is niet duidelijk waarom verzoeker een onderscheid maakt tussen de overheden bedoeld in artikel 2, 1ste lid, 2°, 3° en 5°, en de overheden die onderworpen zijn aan de bepalingen van artikel 3.

Bijgevolg kan de Commissie niet instemmen met de huidige tekst van het ontwerp. Zij stelt het Hoog Comité van Toezicht voor om zijn verzoek te verduidelijken en te verantwoorden en een onderscheid te maken tussen dit ontwerp en het ontwerp van koninklijk besluit "waarbij de gemeenten verplicht worden om door toedoen van het Rijksregister van de natuurlijke personen bepaalde informatie aan het Hoog Comité van Toezicht te verstrekken".

De Secretaris,

De Voorzitter,

J. BARET

D. HOLSTERS